

Милис, или Как Питър се сдоби с домашен дух и още нещо

Времето вървеше към запролетяване. Ледът на парченцето река на Водяной отдавна се беше пропукал и само някои от най-малките духчета се забавляваха да подскачат от плочица на плочица. Е, от време на време се случваше някое да цопне в ледената вода, затова до брега имаше огън, който Фейлонг поддържаше. Той също така поддържаше и нишката на разговора. За жалост повечето от духовете, събрани около пламъците, само вдигаха рамене или съответните си части. Никой никъде не беше успял да намери излишен лепрекон. Духовете нямаха нужда от обувки, затова леперконите бяха само лични познати. Няколкото живеещи из квартала се кълняха, че никога не са чували за лепрекон, който да е останал хем сам, хем жив. Пък и ирландците си държаха на традициите и на домашните духове в това число, така че вероятността Питър да се сдобие с нечиста сила, съответстваща на произхода им с Доти, клонеше към нулата.

- Ти виждал ли си някой да се е отказал от домашния си дракон? – разсъдливо питаше едно брауни.
- Не говори такива работи, кой ще си изостави дракона! –Фейлонг блъвна пламък, който беше почти толкова син, колкото нейното боне.
- Тогава защо мислиш, че някой просто така ще си остави лепрекона? – браунито си му беше свикнала, пък и наоколо беше студено.
- Всъщност, онзи ден говорех с един далечен братовчед от Чикаго, та той рече, че като боядисали реката зелена, там срещнал един разреван лепрекон. И онзи му рекъл, че неговата стопанка е последна в рода и е много възрастна, на път да се спомине, та го била пращала да се върне обратно в Ирландия, да пази старите неща.
- И той може да го намери? – огъна се с надежда Фейлонг.
- Аз попитах същото, той обеща, но вчера рече, че от онзи момък няма и следа, сигурно е заминал. Само името му знаел, Милис, това значело „сладкиш“!
- Вижте какво, мислете! Няма начин някой да не го познава. – но в гласа на Фейлонг нямаше предишната увереност. Ирландия беше голяма, зелена и загадъчна, и в нея един лепрекон можеше да се крие със столетия.

Питър беше решил да остане да работи от вкъщи. Той беше видял една упаковка в кофата за боклук и по зачервения нос на Доти беше разбрал, че денят беше тръгнал накриво. Затова когато на входната врата се позвъни, той отиде да отвори сам.

На прага стоеше висок мъж, който ако се съдеше по облеклото беше монах. Питър пое дълбоко дъх, за да може да му обясни картинно, колко не иска проповеди. В това време мъжът го погледна строго и рече:

- Вие сте Питър, надявам се. Имам за Вас писмо.

Питър кимна в недоумение. Не си спомняше да е програмирал каквото и да било за монаси. Пък и защо ще го търсят вкъщи?

- Писмото е от пралеля ви, - продължи високият мъж. – Тя Ви оставя едно малко наследство, което трябва да Ви убедя да приемете. Аз не одобрявам това, но съм принуден от дадената дума да го направя.

Имаше нещо неясно в цялата история. Питър не си спомняше изобщо да има някаква леля, особено пък пралеля. И защо монахът не одобряваше, но трябваше да го направи? Ясно си беше, че убеждаването ще отнеме време, а сутрешната мъгла беше пронизващо студена. Питер покани мъжа да влезе в гостната.

„Скъпи Питър, толкова се радвам, че макар и в края на земния си път научих за Вас! Кой знае защо бях останала с впечатлението, че Вашият дядо, който е мой племенник, няма деца. Поне не стана въпрос за тях, когато се видяхме последно в Конамара, но това беше преди близо петдесет години. Щастлива бях да узная – от корицата на един учебник, който една мила девойка четеше до леглото ми – че родът ни не е прекъснат. Така ми се иска това да беше станало седмица порано, преди да изпратя Милис обратно в Ирландия! Питър, Вие сте съвременен човек и вероятно не вярвате в лепрекони. Но аз Ви моля като последния син на една много стара фамилия, отидете в Ирландия и намерете Милис! Той е нашият семеен обущар, нашият семеен пазител на традициите! Затова Ви завещавам всичко, което е лично мое. Парите не са много, но се надявам да Ви стигнат за пътя до Клифден. Там сърцето трябва да Ви посочи къде е Милис. За да го откриете по-лесно, вземете с Вас това парче зелен мрамор. Ако намерите скалата, от която то е отчупено, Милис сам ще дойде при Вас! Желая Ви всички блага, които сам си пожелаете!

Леля Дийрдре Ййфи”

- Аз не се казвам Ййфи! – Питър погледна мъжа пред себе си строго. – Предполагам, че е станало недоразумение. Не познавам никакъв обущар Милис. И не вярвам, че камъните са добро място за съхраняване на адресна регистрация.
- Ййфи не е фамилията на пралеля ви, а нейното второ име. Фамилията ѝ е същата като Вашата. Пралеля Ви беше монахиня и аз бях неин изповедник. Писмото е написано часове преди пралеля ви да се отправи към добрия Господ. Вярвам, че Той ще е милостив и ще зачете дългия ѝ монашески подвиг и ще прости наивното ѝ вярване в някакво същество, което тя наричаше „Сладкишче” и твърдеше, че носело червена жилетка. Повече не знаа за него, но тя ме закле във всичко свято, че ще ви предам последната ѝ воля, - монахът връчи на Питер една малка кесийка от извехтяло кадифе. Питер я развърза и я тръсна над дланта си. Отвътре паднаха две големи златни монети и голямо почти колкото тях камъче. То беше гладко, като че ли вълни го бяха търкаляли по брега векове наред. На цвят беше тъмно зелено със светли жилки и в него сякаш имаше замръзнал мъх и съсирено мляко. Кой знае защо на Питър му се стори, че камъчето е топло.

- Моята работа е свършена, млади човече! Ако съм на Ваше място, ще запаля свещ в памет на пралеля си и ще се моля за нея, но няма да рискувам душата си да ходя в Ирландия да търся някакъв си лепрекон! - високият мъж стана и се разбърза. Питър отиде да го изпрати. На прага монахът се обърна и погледна камъчето, което домакинът му несъзнателно стискаше. – Всъщност, силицията не е ли камък? – каза гостът вместо довиждане.

Питър намери Доти в нейното си ателие над масата за кроене и ѝ разказа за странното посещение. Доти прочете писмото и изсипа съдържанието на кесийката върху платата, който разкрояваше.

- Добра идея, впрочем! Трябва да се направи!
- Както кажеш! – не посмя да противоречи смаяният Питър. – Какво кроиш впрочем?
- Театрален костюм. Ливрея. Операта пак е във финансова криза, то кога ли не е била, та трябва да се измисли как ливреята да стои добре и на Освалд, който тежи петдесет килограма с алебардата, и на Осрам, който тежи сто и петдесет без алебардата. Защото новата финансова директорка била рекла да се ушие само една ливрея. Хубавото е, че е чак за края на април. Все ще измисля как. Всичко спешно беше предадено вчера.
- Тогава тръгваме други ден! Защото пък по-следващата седмица аз имам семинар и не мога да отсъствам!
- Добре! – рече Доти, малко учудена. Всъщност тя не беше разбрала откъде у Питър този ентузиазъм да се юрне към Ирландия, но той беше човек, който държеше на семейните ценности, пък и наистина им беше време за ваканция.

Ирландия беше изумрудено зелена, прекрасна, ветровита и гостоприемна. Но никакво количество стискане на камъче не даваше на Питър никаква насока къде да се търси семейния лепрекон. Затова пък всеки гид, пред който се споменеше „Милис“, неизменно ги влачеше в някоя сладкарница. Само непрекъснатото ходене и качване по разни забележителности спасяваше Доти и Питър от необходимостта да си сменят гардероба. Разбира се, лепрекони имаше навсякъде, туристическата индустрия се беше постарала, и всеки гид имаше идея къде са най-автентичните. Но търсеният домашен дух не беше сред тях.

Оставаше им един-единствен ден от почивката. Куфарите им вече бяха отпътували към летището. Доти и Питър решиха да се разходят край брега, защото самолетът им беше по тъмно. Светеше ярко пролетно слънце, вятърът беше съвсем тих и освен двамата отегчени собственици на агенцията за подводни спортове наоколо нямаше жива душа. Питър се облегна на оградата над заливчето и се загледа в големите морени, артистично разхвърляни из водата.

- Нали не съжаляваш, че дойдохме? – попита той.
- Ни най-малко. Идеята ти беше чудесна!

- Защо моята идея? Нали ти каза, че трябва да го направим?
- Кога съм казала такова нещо? – смая се Доти.
- Как кога? Като дойдох при теб с писмото на леля Йифи. Ти каза, че е прекрасна идея и трябва да се направи.
- Мили Боже, Питър, аз имах предвид да се сложат златни копчета на ливреята, защото онези две монети стояха много добре да плата!
- Значи ти не си мислела, че можем да намерим лепрекон? – лицето на Питър помръкна толкова бързо, сякаш някой беше духнал свещичка във фенер.
- Аз... Всъщност...Понякога човек трябва да се примирява, че не стават чудеса... – тихо каза Доти. – Но това не пречи да опитваме, нали?
- Не зная, - каза отчаяно Питър. После извади от джоба си камъчето, загледа се в него и го метна във водата. То отскочи веднъж и в капките, които пръснаха, на Доти ѝ се стори, че видя дъга. После се обърна и видя влагата в очите на мъжа.
- Какво направи! – сепна се младата жена. – Без камъчето не можем да намерим Милис! Идвай бързо! - тя повлече ошашавения си съпруг към агенцията с нарисувания акваланг.
- Доти, не можеш да намериш камъче в морето! - противеше се Питър, докато тя навличаше неопреновия костюм.
- Мога! Сигурна съм къде падна! Ти само отиди на същото място! Би ли дръпнал този цип, че нещо заяжда. И ми дай ластите по-бързо, сега бягай обратно на оградата. Третата секция откъм тази страна, аз броих.

Изад голямата морена в средата на заливчето надничаха Принцесин и Пешо.

- Казах ли ти, че ще дойде! – засмя се Принцесин. – Женската интуиция е понякога по-добра от мъжката логика.
- Добре, прекрасна моя, ти отивай да ѝ помогнеш, аз ще отида да доведе Милис, че той от нерви вече изяде две от четирите шоколадови картофчета.
- Не думай, ще му свършат копчените редове! - Принцесин се гмурна в прохладната вода.

Доти подаде глава и се опита да фокусира Питър през маската. Двата първи опита да намери камъчето бяха безуспешни. Цялото дъно беше осеяно със същите камъчета и Доти се почувства ужасно глупава. Това беше като да се опитваш да намериш твоята си точно игла в един огромен игленик. Идеше ѝ да се разреве от безнадеждността на идеята си, от яд на себе си, че не беше успяла да спре Питър преди да метне драгоценното си наследство. Да беше метнал златните си монети, злато се купуваше, спомени – не. Срещу нея една руса главица кимна в знак на съгласие. Доти едва не прехапа мунцука от изненада. До нея плуваше русалка и сочеше нещо в тинята. Камъчето на Питър! Доти го грабна и понечи да изплува, но русалката я дръпна за неопреновия ръкав. Костюмената майсторица си пое дълбоко дъх и я последва. След няколко метра двете дами изплуваха зад един плосък зелен камък. Русалката посочи една чупка, а след това стиснатия юмрук на спътничката си. Доти внимателно разтвори пръсти и доближи камъчето до шарката. Нямаше никакво съмнение – това беше скалата, от която беше дошло парченцето. Принцесин се усмихна и посочи с мокра ръчичка към брега. Там Питър разговаряше с някого, който му стигаше

малко над колана. Доти измъкна мундщука от устата си и разцелува русалката, макар да я виждаше доста неясно през плувналата в сълзи маска. После благодари и се отпрати към брега.

Никога Доти не беше плувала по-бързо, още повече, че в едната си ръка тя продължаваше да стиска заветното камъче. Младата жена се облече със скорост непостижима в други времена, връчи бакшиш на изненаданите собственици на акваланга и се затича към Питър.

Никой не можеше да рече, че Питър е слабонервен. Но той беше предпочел да седне на близката пейка, защото не беше уверен, че желираните му колене ще го удържат прав. Пък и така беше по-удобно да се разговаря с високия три стъпки Милис. Лепреконтът беше облечен в черни чорапи и обувки, червени бричове, бяла риза и червена ливрея със седем реда по седем златни копчета. За Доти това беше приятелство от пръв поглед. Но както винаги практична, тя погледна часовника си и изохка. Оставаше им точно време да се впуснат в път към летището.

- Можем да те скрием в куфара! - предложи неуверено Питър. – Или да отменим полета! Ще те.. ами ще те осиновим!
- Приятно предложение, но може и по друг начин. Доти, ти нали обичаш брошки?
- Откъде знаеш? – в отговор Милис се засмя.
- Сложи камъчето с плоската част към дланта ти! А сега си помисли за дъгата. Затвори очи, да я видиш по-добре!

Доти послушно затвори очи и усети как дланта ѝ натежава. Когато отвори очи, тя видя на нея интересна брошка – един лепреконт държаш котле със злато под многоцветна дъга. Котлето бе изработено от мрамор от Конемара, а лепреконтът ѝ намигна. Доти се засмя и закачи брошката на ревера на самото си.

- Да се прибираме у дома, Питър! Свършихме всичката работа! И внимавай как ме прегръщаш.

Милис се оказа талантлив домашен дух. Е, любимите му ястия бяха с картофи, от супата до десерта, но пък беше фантастичен майстор на обувки. Театралните костюмиери бяха в абсолютен възторг от разнообразните му произведения. От сандалите на Отело до пантофките на Офелия, нищо не можеше да му се опре. Милис правеше обувките докато правеше компания на Доти в ателието ѝ. Той ѝ разказваше старинни предания, в които се срещаха и разделяха змейове, русалки, герои, богини, и за всички тях Милис говореше като за познати и приятели. Понякога той забравяше изискания си английски и се впускаше в староирландски тиради, после се плясваше по челото и повтаряше казаното така, че и Доти да го разбере.

- Знаеш ли, Милис, идеята за седемте реда златни копчета на ливреята беше страшна. Освалд си я закопчава на първия ред, Осрам на последния и всички са щастливи.
- Дизайнът може да е стар, но е практичен, - засмя се обуцарят.

- Аз май ще трябва да си сложа нов ред копчета на полата. Не зная дали е от вчерашната порция картофени сладки, но не мога да вляза в нищо вече. Ще се наложи да мина на диета.
- Няма да помогне, Доти! Първо, защото не е от картофените сладки, и второ, все едно ще ти се наложи да си купуваш нови дрехи, или поне да си ги ушиеш.
- Какво искаш да кажеш?
- Ами бременностите с близнаци имат тенденция да ти увеличават размера на талията, поне така са ми казвали.
- Питър!!!!

А това какво каза Питър по повод на близнаците, и какво каза Милис по повод на златото си е тема на друг разказ.

Derdriu Aoife